

LA SORDESA DE LA DONA

Un home telefona al metge de capçalera per explicar-li que la seva dona s'està quedant sorda. El doctor li respon:

–*Anem a detectar el grau de sordesa de la seva dona. On és vostè i on és ella?*

–**Jo al dormitori i ella a la cuina.**

–*Cridi-la des d'on vostè es troba ara.*

–**Mariaaa!**

–...

–**No, no em sent.**

–*Doncs surti del dormitori i cridi-la des del passadís.*

–**Mariaaa!**

–...

–**No, no hi ha manera.**

–*Entri a la cuina i cridi-la amb més força.*

–**Mariaaaaaaa!**

La dona es gira i li diu:

–***Què vols? Què vols?! Ja m'has cridat deu vegades i deu vegades t'he contestat què volies. Cada dia estàs més sord, no sé per què no vas al metge d'una vegada.***

LA SORDERA DE LA MUJER

Un hombre telefona al médico de cabecera para explicarle que su mujer se está quedando sorda. El doctor le responde:

– *Vamos a detectar el grado de sordera de su esposa. ¿Dónde está usted y dónde está ella?*

– **Yo en el dormitorio y ella en la cocina.**

– *Llámela desde donde está ahora.*

– **¡Maríaaa!**

–...

– **No, no me responde.**

– *Salga del dormitorio y llámela desde el pasillo.*

– **¡Maríaaa!**

–...

– **No, no hay manera.**

– *Entre en la cocina y llámela con voz más potente.*

– **¡Maríaaaaaa!**

La mujer se gira para decirle:

– ***¿Qué quieres?, ¿qué quieres?! Ya me has llamado diez veces y diez veces te he respondido qué querías. Cada día estás más sordo. No sé por qué no vas al médico de una vez por todas.***

“El Barón de Carlos” era un mag de renom de Tordera que es tornà sord com una tàpia. No es rendí. Continuà més que mai amb el seu cavall de cartró i un somriure més captivador que mai. Quan l'espectador o algú li deia quelcom i topava amb la paret de la seva sordesa, el seu rostre s'il·luminava amb una mirada i un somriure tot alhora misteriós, ingenu, còmplice, tendre, misericordiós, alegre... Podies passar a la següent pregunta perquè, més enllà de les paraules,

s'havia produït una empatia, una sintonia espiritual potser superior a la resposta verbal que n'esperaves. La seva sordesa era molt més gratificant que la d'aquell que, podent-hi sentir, allò que se li diu li entra per una orella i li surt per l'altra.

És una veritat com una casa de pagès que els ulls ho diuen tot (en relació amb els sentiments), els ulls no enganyen. I una mirada de tendresa és inconfusible. Tant de bo que en rebem moltes i tant de bo que en sapiguem donar moltes! (“Mosaic de sentiments”, M.ª Àngels Manén i Folch. Ed. STJ, pàg. 28). Hauríem d'escoltar més i parlar menys. Podem passar-nos la vida fent discursos bonics o fent xerrameca, però ens aniria bé, de tant en tant, caminar sols pels jardins del silenci. Quantes vegades haurem escoltat amb una certa prepotència o una vomitada de sinceritat: “Jo dic el que penso!”, com si aquesta manera de fer hagués de ser incontestable, obrint la porta a un diàleg de sords, si l'altre no té més seny. Però si penséssim el que anem a dir, més d'una vegada ens ho empassaríem o comptaríem fins a deu. Si penséssim el que anem a dir, amb poques paraules, no aixecant el to de veu, amb més silencis, fins i tot amb una mirada còmplice, estalviaríem minuts d'avorrides converses superficials. *“L'home contemporani escolta més de grat els testimonis que els mestres; però si escolta els mestres és perquè són testimonis”*, afirmava Pau VI.

No m'ha sorprès que aquests dies dues formacions polítiques que sembla impossible que s'entenguin hagin anat a dialogar al monestir cistercenc de Poblet. A França, ho he vist també en el monestir benedictí d'En-Calcat. Allà s'hi han produït estades d'alt nivell entre comandaments de l'exèrcit francès i responsables d'associacions pacifistes. Sí, a l'ombra del silenci monacal! Aquell silenci que permet escoltar i parlar el llenguatge del cor, sovint l'únic camí per a una millor coneixença, comprensió i, vés a saber, si també per aconseguir concretar objectius comuns de cara al bé comú.

Aquesta nit somiava que tots els monestirs del món acollien, per quinze dies i sense mitjans de comunicació, un grup de terroristes i un grup de les seves víctimes, acollits per un profeta pacificador. I és que: *“Quan preguem, el cel escolta; quan fem silenci, el cel parla”* (proverbi sufí). No seria més efectiu que anar a bombardejar i llançar més bombes?

Aquesta nit somiava què passaria si cadascú es proposés, sense prejudicis, fer coneixença amb una persona musulmana propera de casa. Potser descobriríem que l'islam no permet que matis el teu veí, que la seva creença pot fomentar la pau...

En el context d'aquests dies d'atemptats terroristes, més que mai no els hem de donar el gust d'odiar-los, perquè el meu odi no els fa mal a ells, em fa mal a mi. Com pocs minuts abans de morir digué el nostre màrtir del Gòlgota: **“Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan”**.